

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΚΥΛΙΣΤΗΚΑΝ ΣΤΟ ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΒΟΡΒΟΡΟ

ΔΟΥΚΚΡΗΤΙΑ ΒΟΡΓΙΑ

ΦΟΥ ο Ροδρίγο κανόνισε τα πάντα μὲ τὸν Τσιγγάνον τὸ πῆρε τὸ δηλήτηρον ποὺ τοῦ κραιώσταν γιὰ τὴν δουλειά του, τὸν Ἀλ-ιμέρα, πατὰ τὸ ἀπόγευμα, πήγε στὸ σπίτι τῆς ἀγαπητένης του χήρας Βανόσα καὶ κατέβηρε μικρὸν μ' αὐτὴν καὶ τὸ δύο θυγατέρες της στὸν κήπο τῆς κατοκίας.

Ἐγεῖ ποὺ καθόντονταν καὶ κοινόνιασ-
ταν, ἡ χήρα γύρισε στὴ μεγαλείτερη κόρη
της, τὴν Λευκή, καὶ τῆς παράγγειλε νὰ ται-
νιά φέρει κανένα ποτὸν γιὰ τὸ Ροδρίγο. Ἡ
Λευκή ἐπάνουσε, ἔτρεξε στὸ σπίτι καὶ γύ-
ρισε, πρατώντας ἔνα ποτήρι μὲ παγωμένη λεμονάδα.

Ο Ροδρίγο ἔπει λέγη καὶ ἔτειπε ἀρρήστη τὸ ποτήρι ἐπάνω σ' ἔνα πρατέλον παί-
ζεις καὶ ἔξακλούσθησε μαζί τους τὴν συνωμάτια. Ἐξαφανίστηκε ἡ Ρόζα, τὴν ὄποια ὁ Ροδρίγο σκούπισε μὲ τρόπο στὸ γόνα, ἔγνωσε μά κραυ-
γή πόνου.

— Τί τοξές; τί ράτικαν ἡ μητέρα καὶ ἡ ἀδελφή της μαζί.

— Δὲν ξέρω... δὲν ξέρω... ἀπορούσθησε ἡ κόρη ταραχμένη, καθὼς
καυμάτισε τὰ μάτια της, γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή της. Μού φάνεται
τὸς κάτικα σιδάρα μὲ δάγκωση στὸ πόδι.

“Ἄγ καὶ ἡ παύρες εἰνε σπάνιες στὴν Ἰστανίνα, ηστόσιο ἡ μητέρα
της καὶ ἡ Λευκή ἔσκιψαν καὶ κόπτιαν μὲ προσοχὴ στὴ χίλια.

Τὴν στιγμὴν αὐτή, ὁ Ροδρίγο ἔρριξε μέσα στὸ ποτήρι τῆς μισθωτο-
μένης λεμονάδας λίγες σταγονες αἵτ' τὸ τρομερὸ δηλητήριο τοῦ ἀρ-
κτούληγάνου.

Κανένας δὲν εἶδε τὴν κειρονομία αὐτή. Ποὺν πειστόστερον ἡ χή-
ρα Βανόσα, ἐντελῶς ἀνιστομάστη, πήρε τὸ ποτήρι καὶ
ἀδειώσε μὲ μᾶς ὅποι τὸ περιεχόμενο. Ἄλλα σὲ λίγο ἔφερε τὰ
κέρια της στὸ στήθος καὶ φιδόσω μ' ἀγονία :

— Περιέργον περάγμα... Ζαλίστηκα... Καϊγόματα!...

— Τί ἔχεις, μητέρα; τὶς ωρίητε συγ-
κανιμένη ἡ Λευκή;

— Να... φοβήθηκα... φάνεται πὼς
φραγήθηκα... Ἐν τούτοις ὑπερέρω...
Πνίγουμα... Πονό... “Ω, Θεέ μου!

Αὐτές ήσαν ἡ τελευταῖς λέξεις ποὺ
μιτόρεσε νὰ προφέρει ἡ ἀτυχὴ χήρα. Ση-
κάθισθε ἀπ' τὸ καθίσμα τῆς κατόπιν γιὰ
μιὰ στιγμή καὶ ξενάπτεσε πάλι σ' αὐτὸ-
μὲ τὰ χέρια τεντούμενα, μὲ τὸ κεφάλι
πρὸς τὰ πίσω, φυγοή, κατάχλωμη, ἐ-
τομοθάνατη...

— Μητέρα! Μητέρα! φωνάζαν ἡ δυο
κόρες της πλαίγοντας καὶ ὕσησταν ἐ-
πάνω της μὲ τὶς ἀγράλες ἀνοιχτές.

Είχε τολμήσει νὰ τὴν φωνάξῃ μὲ τ'
ὄνομα αὐτὸ καὶ ἡ Ρόζα ποὺ ξέρει πολὺ^ν
καλά τὶ είχε ἡ μητέρα της. Μετέφεραν
δύστοκα ἀμέσως τὴν χήρα Βανόσα στὸ
χρεβάτι της. Ἡ κατάστασί της ήταν
οὐσιωδή.

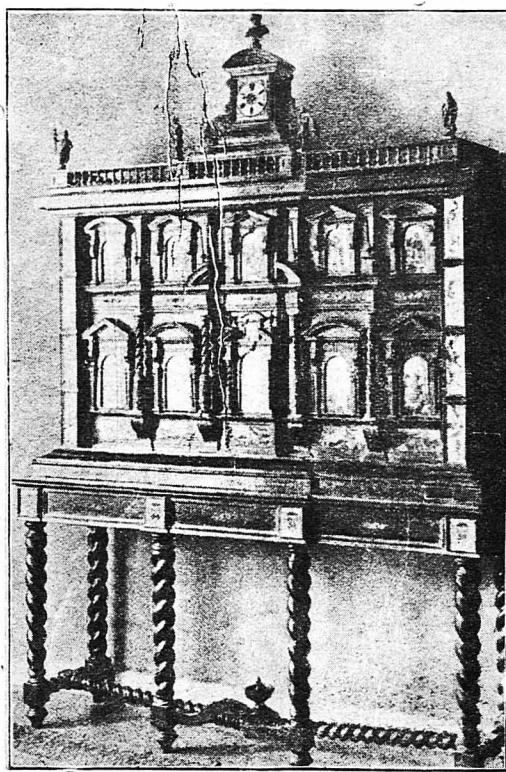
Τὸ ποτὸν τῆς ἄλλης μέρας, ὁ Ρέ-
δριγο βρήκε τὴν Ρόζα μονάχη της καὶ
τῆς είπε:

— Βοέθησε τρόπος νὰ ἐνωθοῦμε....
“Ως τὸ βράδυ ἡ μητέρα σου θάξει πε-
θάνει καὶ σὲ μά γινεται διστή μου...

— Ναι, αὔριο!, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ
Ρόζα μὲ γαμόγελο.

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὴν ὥμισμενη
δύνα, ὁ Ροδρίγο τράβηξε γιὰ τὸν περι-
πατο τῆς Ἀλαμέδο, δύνα, κατὰ τὴν συμ-
φωνία τους, θύμισαντοντε τὸν Τσιγ-

γάνο. Ὁ Εισαγήρος, ἔχοντας ἐμπιστούντα
στὴν ὑπόσχεσον τοῦ Ἰστανού ἀρχοντος,
είχε τράπει ἐκεὶ ἀρκετά ἐνωρίς, ἀκού-
μηση στὸν κορυφὴν ἐνὸς δέντρου καὶ ἀε-
ρίμενε.

Τὸ ντουλάπι τοῦ Θανάτου, τὸ περίφημο ἐπιπλο τῶν
Βοργιῶν, ὃπως σώζεται στὸ μονυσίο τῆς Φλωρεντίας.

‘Ο Ροδρίγο ἄμα τὸν εἶδε, προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του μὲ γρή-
γορο βήμα, σὰν ἀνθρώπος ποὺ θέλει νὰ τελειώσῃ μὰ ὥρα ἀρχήτερα
τὶς ἐποιέστεις του.

Καθὼς περιστέρεσε ἀπὸ μπροστά του, χωρὶς νὰ σταματήσῃ παθόλον,
ἄφησε καὶ ἔτειπε τὸ βαλάντιον του στὰ πόδια του Τσιγγάνον, ὃ ὅποιος
είχε στάσι καὶ παρευστασκό ζητάνον.

— ‘Ο Θεός νὰ σᾶς τὰ πλήρωση, κύρως, εἴτε κατηλόφινα ὃ πο-
νηρὸς Εἴσαγηρος, ὃ οποῖος αὐτὴ τὴ σπιγμὴ τούτων διὺς χιλιάδες
δυνάτα.

‘Οταν ὁ Ροδρίγο ἀποικαρύνθηκε ἀρκετά, ὁ Τσιγγάνος πήρε τὸ
καπέλλο του, ποὺ βρισκόταν καταγής, τὸ ἔχωσε μὲ μὰ γρούθι στὸ
κεφάλι του καὶ, ἀφίνωντας τὸν περίπατο, τράβηξε στὸ δάσος, πρὸς
τὸ μέρος ὃποι είχε στημένη τὴ σκηνή του, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους συν-
τρόφους του.

— Περιπατοῦσε γρήγορα, ἀλλὰ μ' ὅη του τὶ βίᾳ καὶ τὶν προνοητι-
κότητα του, δὲν μπόρεσε νὰ διαριγή τὴν τύχη του. Καὶ ξέρετε τοὺς
ἥτινης ἡ τύχη του;

‘Ο Ροδρίγο ἀφού ἔγινε κάποιος τοῦ πολυτίμου δηλητηρίου τοῦ
θαυμερού στὴν ἀγκαλιά του τὴν Ρόζα, σκέψατε πῶς ἔπρεπε ν' ἀπα-
λλαχτῇ συγχρόνων μὲ ἄτ' τὸν επικίνδυνο Τσιγγάνο. Ἀναμήτησε ἴσω-
πον δύο μαχαροθρύμηδες, τοὺς ἐμέτρησε ἀπὸ δέξια δουκίτα καὶ
τοὺς είπε πῶς θύμισε τὸν ψυχήτων μὲ τὸ θάνατον τοῦ θάλατταν στὸν
περίπατο τῆς Αλαμέδα, κατὰ τὶς οἰκίες της θράψαντας.

Οι δύο παλληγράδες δέχτηκαν πρόθιμα, ἀπόλιτούθικαν τὸ Ροδρί-
γο καὶ εἶδαν ποὺ τὸν βίματα ἀνθρώπων, μέσα στὸ σποτάδι. ‘Αλλά’
ὅταν εἶδαν ὅτι τὸ θάνατον δὲν ήταν σανένα στοιχίο πόρσιτο,
ὅποι φρόντισαν, ἀλλὰ ἔνας ἀλήτης ποὺ φραστεί πουφέλια.

Καθὼς λιπού ὁ δίστοχος Τσιγγάνος τήγανε τοξίτας στὸ δά-
σος, ἀκούστησε πίστι τὸν βίματα ἀνθρώπων, μέσα στὸ σποτάδι. ‘Αλλά’
ὅταν εἶδαν τὸν εἰλέα γιὰ τὰ πλούτη του, δὲν ἔδωσε μεγάλη ομιλία
σ' αὐτὸν τὸν θάντρο. Συλλαγχόταν τὶ θάνατε μ' ὅτι αὐτὴ τὰ χρή-
ματα καὶ σπερτόταν, ὅτι τώρα θὰ μποροῦσε νὰ ξαναγρύσῃ στὴν τάξι-
τὸν τιμῶν ἀνθρώπων.

‘Αλλά ὁ Θεός κάνει καὶ αὐτὸς κάποιες σκάτεις ν' ἀλλάξῃ ξωὶ καὶ νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴ του, ἀτε-
γάνητη ἀπὸ γρήγ. ὅτι ἔτρεπτε νὰ πεθάνῃ ἀμαρτωλός.

Δέν τοῦ έμεναν παῖδες μόνο διασώτα βίματα γιὰ νὰ φτάσῃ στὴν
σκηνή του, ὅταν ὁ Εἴσαγηρος αἰσθάνθηκε ἔνα κέρη νὰ σώσῃ τὸν πάντη
ἀπὸ τὶς πλάτες καὶ ἔνα ἄλλο ἀπὸ τὸ λαμπτόν. Ταυτοχρόνως ἔνα μαζαρό
καρφώθηκε στὴν οἰκία του...

Μονάχα ἔνα πονεμένο “Ω! Ιστόρες
καὶ βράκη ὁ ἀτυχεῖς αρχιτεγγάνος. Τὰ
παραπάνω ἔγιναν μὲ τοῦ γοηγοράδα μὲ
τητηπάντη, ὅπει τὸ κακούλιος δὲν
κατάλαβε πότε τὸν... ἐστότεραν.

— Τί λέσ, νὰ τὸν φύεις; φάτησε
ὅτις ἀπ' τὸν κακούλιον.

— Ναι, κατὰ μπορεῖ νέοντος...

— Γονάτιστον καὶ οἱ δύο μπόρες στὸ πτώ-
μα τοῦ Τσιγγάνου καὶ ἀρχέσαν νὰ κάνουν
ἔρευνα.

— Μὰ τὶ περιμένεις νάχη;

— Γιὰ νὰ ιδωμε... Ποιός ξέρει...

— Κακιά φορά... “Ω, δ...”

— Τί είνε;

— Μὰ σαπούνα... Κι’ ἄλλη... Κι’

— Κι’ είνε γεμάτες δηλες μὲ χρονάφι...

Τὸ απεριμάντητον! Φάνεται πὼς θάλα-
κη... Τὶ κατεργάωτος ποὺ θάταν... Θὰ
τὰ πλούτη, χωρὶς ἄλλο, ἀπ’ τὸν ἀφέντη
ποὺ μᾶς ἔβαλε νὰ τὸν ξεσάνωμε...

— Δέν βαρύνεσαι... Τί σὲ νοίζει γι-
αντά!...

— “Ω, βέβαια...

— Μάζεψε τα δημιουργαρά γιὰ νὰ
πάμε ἔπειτα νὰ τὰ παίξουμε καὶ νὰ τὰ
πούμε...

“Ετοί ο Ροδρίγο πλήρωσε τὴν ἀπό-
πτηρο τῆς μινιτοκής συνταγῆς τοῦ δηλη-
τηρίου μὲ δύο ἀλόκληρες χιλιάδες δουκά-
τα. Τὸ ποσόν ποὺ έδωσε ήταν βέβαια με-
γάλιο, ἀλλὰ είχε ἔξασφαλισθεὶ πὼς κα-
νένας ἄλλος δὲν θάξει τὸ μινιτοκό του.

Αὐτὴ είνε μὲ λίγα λόγια, η ιστορία
τοῦ περιφήμου εδηλητηρίου τῶν Βοργίων,
τὸ δύο διπλούς ζωδία της Θεοφάνειας, η οποῖα
είχε στην πόλη της Ιταλίας. Γιατὶ δ Ρο-
δρίγο δὲν τὸ πράττησε μονάχα γιὰ τὸν ε-

αυτό του, ἀλλὰ τὸ ἀνακοίνωσε καὶ στὰ δυό του παιδιά, τὸν Καίσαρα καὶ τὴν Λουζοντία.

Αλλά τό νύ σωτιώνη κανείς συνεχώς κατά τὸν ἴδιο τρόπο, ζα-
ταντά παρὰ στερεότυπο καὶ μονότονο. Γ' αὐτὸν δὲ Πάτερ ^{τοῦ} Αἰ-
ανδροῦ VI μεταχειρίζοταν καὶ διὸ ἀλλές μεθόδους, προσεκμένου νύ
στείλω τοὺς παινεματικούς του μητρόφους στὸν ἄλλον κόσμο.

Η πρώτη του μέθοδος συνίσπεται, καθώς άνωφέρει σε κάποιο του έργο δ' Ἀλέξανδρος Δομικᾶς, σ' ἔνα κλειδί. Τὸ κλειδὶ αὐτὸν βρισκόταν ἐπάνω στὸ τέλος τοῦ Πάττα, δύο διάσεις ὅπαν ἦμειν νὰ ξεφροτοῦν κανέναν ἀπ' δόσους τὸν περιστοίχειαν, τοῦ θλεγε νὰ πάρῃ τὸ κλειδὶ καὶ ν' ἀνοίξῃ ἔνα νιούνατο.

Ἡ λαβὴ δύος τοῦ πλειστοῦ είχε μὲν μικρή, ἀδύορατη σχέδιον. Βελόνη δηλαφρωτασμένη καὶ ἐπειδὴ ἡ κλειδαριὰ τοῦ ντουλαποῦ δὲν ἀνηγε εὔνουα, ὁ ἐπινετῆς τῆς πατακῆς διαταγῆς ἀναγκάζεται νὰ πάσῃ τὸ κλεῖδι. Κατ’ αὐτὸ τὸν τρόπο προξενοῦσε στὸ χέρι του μὲν ἀνεπιασθητη τριπάτο, ἀτ’ τὴν ὄποια τοι μεταδινότων δήμητρια καὶ τὸν ἔθναπάντονε.

Τὸ ἄλλο εἶδος τῆς... θανατικής καταδίκης τοῦ παναγιωτάτου πατρός, ήταν τὸ ἀπέλευθον : «Ο Πάτερ συνίθημεν νά φρον δοσεῖ τὸν χεριόντα δοκτηνίδι, στολαιμένο μὲ διὸ κεφαλὴ λιωνταδῶν ωπλισμένες με διὸ μηρεύς δηλητηριωταμένες βελόνες». Ο προγνωμένος λοιπόν ποδ ὥν τὰ πλησιάζει καὶ ὥν τὸν ψαυθετοῦσε, αἰσθανόταν στὴν παλάμην του ἔνα δινυτό κέντροφυμα, ἀποτέλεσμα τοῦ διόποιον ἦταν πάλι ἡ μετάδοσις τοῦ δηλητηρίου καὶ ὅθανατος.

Αλλά τὸ Εὐαγγέλιο ἀναφέρει κάποιου τὸ ἦπτό : «Μάχαιραν ἔδωσε, μάχαιραν μὲν λίθην». Κύι δὲ τρομερός Ἀλέξανδρος ήταν ποιητής τόσους ἀνθρώπους, ἥταν μαρτυρόν νὰ πεθάνῃ πι αἵτος αἴτιος δηλητηρίωσα.

* * *

Αλλ' έδω γένεται πόρκειται νά διηγηθούσαι τήν ιστορία του Ροδοφίγου Βοογύια, μά της θυγατρός του τῆς Λουζοντίας, διαβόητης ἀπὸ τὰ κακουργήματα καὶ τὰ μάση της. "Οταν δὲ πατέρας της ἀναχώρησε γιὰ τὴ Ρώμη πόρος ἀνάληψη τῶν... θρησκευτικῶν του καθηκόντων, ή Λουζοντία ήταν ἀκάμα μιωδός στήν κούνια. Πέρασαν πολλά κρόνα
ώπου τὸν ίδη στις δόξεις του.

Τὴν ἐποχὴν ποὺ ὁ Ροδόγυρο προσεκάλυψεν για πρώτη φορά στή Ρώμη ἀπὸ τῶν Πάπτα, ἣνταν μόλις εἰνοσιτεσσάρων ἐτῶν. "Οταν πέθανε ὁ θεῖος του, ὁ Ροδόγυρο είπε φτώχει στὰ εἰνοσιερφάτα. Κι' ὅταν ἀνέβηρε ὁ Ἰδως στὸ θρόνο, είπε υπακύρωσει τὰ ἔχηντα. Γιὰ νὰ τὸ πετύχῃ αὐτό, πέθαναν τέσσερες Πάπται στὴ σειρὰ ἀπὸ αποτληξια!....

ANGMONCE

ЕДИНКА ПОЧВЕМАТА

"Αν ὁ κάλλιματος τῶν συμβούλων λέγεται χρόνος, τοῦτο συμβαίνει διότι συνειπεφεύ τὸ γῆρας ἢ τὸν θεῖαν.

Μεταξύ του χρήσιμου και του αδύνατου ή ζωής είναι παράγεταις λίαν σύντομος, ήλιαν ταχεία, άλλη γενετάτι, κόρυκος σύντομης διάρκειας είτε κάποια μεταξύ δύο δύνατων.

Σ. Β α σι λ ει α δης
Η ιστορία δὲν είνε μόνον ή πιστή είκων της τύχης τῶν ἀνθρωπίνων πουνωνιῶν, ἀλλὰ καὶ ή ἀμφισθετέρα διδάσκαλος τῶν μυστηρίων τεξ- ἀνθρωπίνης καιρούς.

Ε. Δεληγιώργης
‘Η άνια είναι κοινή άσθμένεια των ευγενών πλευράτων.

Η αναίσχυτη και ή μηπότη δύναμις τῶν ἔθνων πένθειται.
Κλ. Ρ α γ κ α β ḥ ε

μηδοις καὶ η ψυχικῇ ἀνδρείᾳ.
Κ. Φρεαρίτης
Ἡ μετάνοια ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀνέγερσι,
ἀπέναντι τῆς κοινωνίας τιτείνονται.

I. Καμπούρογλους
Ποσάνις ἡ χευσῆ φιάλη τῆς χαρᾶς μᾶς πο-

τίς ει τέρψιν ἄμαγη λύστης; A. Β λ ἀ γ ο σ
‘Η ζωὴ εἶνε ἡδονὴ τῶν εὐτυχούντων, βάσανος

τῶν πτωχῶν, προσδοκία θεανάτου.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΚΩΜΙΚΟΙ ΚΑΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Πᾶς περνοῦν τὸν καιρό τους οἱ Ἀμερικανοί. Ὁ διαγωνισμὸς τῶν... στρειδῶν. Ὁ διαγωνισμὸς τῆς λίμανος καὶ τῆς πόλεως. Ὁ θρίαμβος τῆς γυναικείας γλώσσας. Ὁ διαγωνισμὸς τοῦ... φυτισμάτος. Ἔνας διαγωνισμός, στο ἐπόιο θά μπορεῖ να λάβῃ μέρος κι ἡ γερουσία τοῦ Σαχαράτου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἡ μανία τὸν παραδέξων ρεπόρτο ἔξαυλονθεῖ νά υπετέχη τοις ἀνδρώπους. Κάθε βδομάδα σχεδὸν γίνονται στις διάφορες ζώρες — προλάπτων τῆς Ἀμερικῆς — οἱ πιὸ ἀλλόχροι διαγονισμοὶ ποὺ μπαρεῖ νά φαντασθῆ κανεῖς.

Πρὸ δὲ λίγον ἔθεμαίδον. λόγου χώρα, ἔγιναν επὶ Νέα Υόρκη διὸ τέτοια διαγωνιστοῦ. Στὸν ἑνα εἰσόρευτο νῦ βραβευθῆ ἐπειδὴ τούτῳ ὑπάρχουσαν σὲ μικρότερο κεραυνὸς διάστημαν ἢ ἀνότιη τοι περισσότερο σπεριδια καὶ αὐτὸν δεύτερο. ἐξεινος ποὺ θὰ καταβογήθῃ τις περισσότερες πάστες συντακτότερα ἀτ τοὺς συναγωνιστάς του.

Ἐπίσης διεγήθη τελευταία στὴ Νέα 'Υόρκη ἔνας διεθνῆς διαγωνισμός... πολύνοιγιας. Σ' αὐτὸν ἔλαβαν μέρος κομμάτια τραγουδιών ἀπόντα, ἐξ τῶν ὅποιων ἐνζωτὶ ἤσαν — τί ἄλλο; — γυναικεῖς. Συγχρεού-

Κι' ἑνα ἄλιο πάτη μαράζενο ἀγόνωσμα ἔγινε σχεδὸν ταυτογόνων
μὲ τὸ προπηγόνωντο στὸ Κλάβιον τῆς Ἀιγαίου¹. Τὸ διαγώνισμα τοῦ
.... φτωχόματος καὶ στὸ ὅπειρο ἐπρόκειτο γ' ἀνασηρησθῆ νικητῆς ἐ-
κείνος ποτὲ θύμη ἔφετο δόσι μιτροδίῃς μαρσηνίᾳ². Στὸ διαγώνισμα αὐ-
τὸν τὸ ἐνίκητε κάτοινος μίστερος Οὐάντητζον Σβάτος, ὁ δηποτὸς κατόρθωσε
νῦν απήτητος ἀπόκτησις τετραπάνω μέτρον καὶ εἴζοδοι πόλεων!....

Τέλος, στήν πάλι Φέργους Φάλη τῆς Ἀμειρικανικῆς πολιτείας Μαΐνεντότα προεκπηρύχθη ἐδόν καὶ τοῖς βοσκάδες ἔνας διαγωνισμός καρφετώνιας. Μολονότι ἡμίνως ή ἀγγελίες τῆς προσωρινής τοῦ διαγωνισμοῦ δημιουρεύτηκαν ἐπί ἐδουκάδες στὶς ἐφημερίδες ὅλων των μεγαλούπολεων τῆς Ἀμερικῆς, παρουσιάστηκαν μάνον δόδεκα ἀτόμα για τὴν λάβοντας μέρος σ' αὐτόν. Νικητής στὸ διαγωνισμὸν αὐτὸν ἀναδειχθήκε ἔνας εἰζοπημένος κουρεύς, διό Γκριπτ Κόμποτον, ὁ ὄποιος πέτυπα τὴν νεαρού του ἴματσο, εἶναι τοιμαζόδος καρφετητῆς. 'Ο Κόμποτον ἔπειτα μέσα σὲ δόδεκα ὥρες ἐξήντα δύο πίτελλα καρέ!..

Στούς δημωπορικάς, οι οποίοι τὸν ἐπολιόρχοσαν, γιὰ τὰ τοῦ πάφου συνέτειχ, ὁ Καιστορ ἔδηλωσε, ὅτι τὸ ἀτοτέλεστον τὸν διαγωνισμὸν δὲν μποροῦσε παροῦ νὰ είναι ὑπὲρ αὐτοῦ, γιατὶ ήταν συναίσθιαμένη ποστός καρέδον τὸν πινεὶ κάτις μέσα, είπε τριμάτια κύπελλα!..

Ο σινδέρφους τῶν κουρέων τῆς Μαγνεζόπαιας αποδύναντας για τὴν νίκη μάτῃ τοῦ διαστήματος τέλον μέλους τον ἔδωσε, ποὺς τιμῆν τον ἔνοιαν γένιμα, στὸ διπλὸν παρεχθήσαν πάνω ἀπό τὰ χίλια πρόσωπα! Καὶ συγχρόνως, τοῦ ἐχάρωσ μᾶς τολιτεῇ ζώνη, στὴν ὑπότια είνει καρφωμένα διπλάντια πετρέβια, σκαλιτσμένα σὲ σχήμα κόκκινον καρπό!